

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682715600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

som de have i *Braunschweig* og *Berlin*, nei, vor gamle Graver, som staaer for Musikken, giver os en god ærlig Polsk og en Molinasky mellem Acterne, vore Fruentimmer nynne med og vi Gamle slaae Tacten paa Gulvet med vore Stokke; det er ret en Fornøielse!»

«Og hvorledes gaaer det nu med Spillet?» spurgte jeg.

«Herlig! og jeg skal sige Dem, for at nu de som spille, kan faae Mod til at træde frem for os alle sammen, saa blive de forud saa smaat vænnet til det ved Prøverne, og ved General-Prøven maa derfor ethvert Huus levere to Tjenestefolk, for at Bænkene kan være fulde, og de der spille kan faae Courage!»

«Det maa jo ret være en Glæde —!»

«En Glæde», afbrød han mig, «ja, vi fornøie os alle i vort Hjertes Eenfoldighed og misunde dem ikke i Berlin. Men vi have ogsaa deilige Tepper og Presentationer! paa det forreste have vi nu Byens Sprøite; og saa staaer Straalen, ligesom den er i Naturen, lige op af Soufleurs Hul. — Men altsammen malet, nydeligt malet! Vort Gade-Teppe er det pæneste, der har vi vor egen Byes Torv, og det er saa tydeligt, at Enhver kan see sit eget Huus, der maa saa spilles hvad Strykke det skal være! — Det værste vi har, er med den lille Jernlysekrone; Lysene ere saa slemme til at dryppe, saa om der ogsaa ere nok saa mange Mennesker samlede, bliver der dog altid et stort Hul under Lysekronen. En anden Feil, — for jeg er ikke den Mand der vil rose Alt — en anden Feil er det, at mange af vore Fruentimmer, naar de agere, og saa de staae paa Theatret og kunne kjende nogen nede paa Bænkene, saa fnise de strax og nikke ned. Men Herre Gud, det er jo kun ogsaa Fornøielse det Hele! —»

«Men nu, naar der ingen Comedie er om Vinteren, maa det da være meget stille i Deres lille By? — de lange Aftener —!»

«O, de gaae meget deiligt; min Kone, begge Børnene og Pigen sætte sig da til at spinde, og naar saa alle fire Rokkene gaae, læser jeg hoit for dem, saa lider Arbeidet bedre, og vi vide ikke, hvor Tiden bliver af. Juleaften muse vi om Pebernødder og spille om Æbleskiver, medens de fatige Børn synge udenfor Døren om Juleglæden og det lille Barn *Jesus*, og da kan ret Vandet komme mig i Øinene, skjøndt jeg er saa inderlig fornøiet.»

Saaledes gled Talens Strøm hurtig frem, medens Vognen bevægede sig meget langsomt, i den sandede Vei. Efterhaanden traadte Bjergene ud af deres Taageskikkelser, som stærke, stolte Masser begroede

med mørke Granskove, Kornmarkerne bugtede sig malerisk ind mellem dem, og *Goslar*, den gamle kaiserlige, frie Rigsstad laae for os. Alle Tagene vare belagte med Schiffersteen, hvorved Byen, der ligger indesluttet mellem Bjerge, faaer et underligt mørkt Udseende. Her havde engang Sædet været for de tydske Konger og Keisere, her vare Rigsforsamlinger holdte, og Riger og Landes Skjæbne afgjorte – nu, ja nu er den bekjendt af sit Bjergværk og af Heine's Reisebilleder; her spillede Digteren Blomstertyv og Hjertetyv, – en Historie, som de agtbare Borgere i Goslar, slet ikke vilde kjendes ved, og gjorde altid et meget suurt Ansigt, naar jeg sagde: *Heine*. Lad mig derfor være lidt forsigtigere.

Her skildtes jeg fra min hannoverske Skolemester, i det Haab, at vi atter skulde samles paa Bloxbjerg. Han drog til høire, jeg til venstre, hvor jeg opslog min Bopæl i *Der Keiser von Ruslands*.